

Svenska American Dissident Voices

<http://www.natvan.com/swedish/>

Specialutgåva

Varför Västerlandet kommer att gå under

av doktor William L. Pierce
ur *National Vanguard* nr. 74 1980

Denna ledare presenteras för första gången i elektronisk form på NationalVanguard.org som en hyllning till doktor William Pierce, på vad som skulle ha varit hans sjuttionde födelsedag.

– Kevin Alfred Strom

Doktor William L. Pierce

EN CIVILISATIONS LIVSCYKEL är en utomordentligt komplicerad sak, som underkastas tusentals föränderliga influenser. Det är lätt hänt att analytiker kommer fram till skilda slutsatser angående hälsotillståndet på de civilisationer som de studerar, genom att de fokuserat uppmärksamheten på olika, enskilda sådana influenser. Detta gäller lika väl för den västerländska civilisationen som för vilken annan civilisation som helst.

Ändå finns det trender som är klart och tydligt märkbara i dagens västerland, och som, om de inte vrids

tillbaka, oundvikligen kommer att dominera över alla andra influenser och leda till Västerlandets undergång. Dessutom har en del av dessa dödliga trender gått så långt att de är oåterkalleliga, oavsett förestående händelser.

Detta är en sanning som är svår att acceptera för de flesta amerikaner. Landet är fortfarande rikt och mäktigt, och deras genomsnittliga levnadsstandard faller med bara något mer än 5 procent per år. Vita människor utgör en majoritet av befolkningen, livet är någorlunda

tryggt, och den federala regeringen tycks fortfarande ha en ganska så fast hand med statens affärer.

För de flesta amerikaner verkar det som om livet kommer att gå vidare lika obegränsat som under deras egen livstid, säkerligen med ett par med- och motgångar, men inte med något permanent avbrott i sikte. Betänk ändå detta:

Invandringen av icke-vita till Västerlandets nationer – Australien, Kanada, England, Tyskland, Sverige och Förenta Staterna, bland andra – har växt från nästan ingenting före andra världskriget till en lavin, vars styrka ökar från år till år, som tar sin näring ifrån en praktiskt taget outtömlig källa, och som visar alla tecken på att fortsätta växa.

De organiserade minoritetsgrupperna – svarta, mexikaner, judar och österlänningar – har beslutat att tvinga över maktbalansen till egen favör efter det att den vita majoriteten i Förenta staterna har blivit en minoritet. Deras beslutsamhet erhåller fullt stöd från de kristna kyrkorna, de största fackförbunden, majoriteten av nationens politiska ledare och till och med från en betydande del av den vita väljarkåren.

De få fackföreningsledare som ursprungligen motsatte sig okontrollerad invandring avbryter sitt motstånd och rättar sig i leden tillsammans med alla andra. Storfinsansen, inklusive de sektorer som är relativt fria från judisk kontroll, är välvilligt inställd till fortsatt icke vit invandring som ett medel för att bibehålla en riklig tillgång på relativt billig arbetskraft. Till och med de politiker vars valkretsar fortfarande till övervägande del är vita är rädda för att motsätta sig icke-vit invandring och därigenom riskera att väcka fientlighet hos minoritetsgruppernas allt kraftfullare påtryckargrupper.

I ljuset av dessa politiska realiteter har Förenta staternas regering – inte bara Carterregeringen, utan också tidigare regeringar – praktiskt taget gett upp alla försök att driva igenom egna immigrationslagar. Samtidigt som särskilda “nödlägeskvoter” upprättas för sovjetjudar och “båtflyktingar” från Indokina, så att fler icke-vita invandrare kan släppas in till Förenta staterna på en halvt lagenlig basis, har Invandrings- och naturaliseringsverket, och dess redskap i form av Förenta staternas gränspatrull, tappat fotfästet i sina försök att kontrollera störtfloden av illegala svarta invandrare från Karibien och chicanos från Mexico.

I dagsläget är Förenta staternas armé svart till 30 procent, med en stigande svart enrullering på 35 procent. Armén kommer under 1980-talet att bli svart till mer än en tredjedel. När chicanos, österlänningar och andra minoriteter tas med i beräkningen kommer den icke-vita delen av armén att överstiga 40 procent innan decenniets slut.

Ju svartare armén blir, desto mer reduceras återvärvningen av vit armépersonal, och desto större blir risken för en så kallad “slagsida”, vilket har hänt i tusentals

tidigare vita skolor och bostadsområden när gradvist svart intrång nått en nivå, vid vilken de flesta återstående vita plötsligt flydde.

I vilket fall som helst kommer effektiviteten och pålitligheten hos Förenta staternas armé nästan garanterat att fortsätta att sjunka, även utan en “slagsida”. Och vad som är sant angående armén blir alltmer sant angående de andra militärverken. Den genanta nivån på kollaborationen mellan den amerikanska marinens gisslan i Teheran och deras iranska tillfångatagare ger en antydning om den nivå som moralen i marinkåren redan har sjunkit till.

Bottenlåg militärmoral är normen även för andra västerländska nationer. Sedan andra världskriget har tyngdpunkten legat på att försäkra sig om att trupperna känner till sina rättigheter, snarare än att försäkra sig om att de kommer att kämpa tappert och ihärdigt, upprätthålla disciplinen och lyda order, vad det än må vara.

Förvisso tog sovjetiska polisiära och militära strateger denna faktor i beaktande innan de tog beslutet att ockupera Afghanistan, och de kommer tvivelsutan att tillskriva den än mera vikt vid framtida beslut.

Den depressiva situation som råder bland de meniga är än värre bland de högre militära ledarna. Ett bortgallringsprogram har under de 30 senaste åren praktiskt taget eliminerat alla yrkesofficerare över kaptensgrad som är villiga att utrycka meningsskiljaktigheter med det rasliga program som tillämpats på Förenta staternas militärverk. Tillsammans med dem har allt realistiskt hopp om en militär lösning på Amerikas interna politiska och rasliga problem eliminerats.

Det antal personer i Förenta staterna som erhåller sin hela inkomst eller delar av den från staten – i form av lön, pension eller arbetslöshetsunderstöd – uppgår nu till 54 procent av befolkningen, och antalet stiger. De 46 procent som arbetar i den privata sektorn för att stödja de andra blir relativt färre för varje år.

För tillfället borde det bestämt finnas ett par vita idealister bland majoriteten av de 54 procent som är beroende av staten, och som likväl kommer att rösta emot den hand som föder dem – men dessa är med säkerhet alltför fåtaliga för att på allvar kunna bidra till de drastiska förändringar som krävs för att vrida tillbaka de dödstränder som tömmer Västerlandet på livskraft.

Till och med när mycket allvarigare ekonomiska omständigheter under de kommande åren öppnar ögonen för framtida faror med betydelse för än fler människor, finns risken att en majoritet av dem som är beroende av statsspenen kommer att klamra sig allt hårdare till denna. Man kan tala hur mycket man vill om skattebetalarrevolter, men för varje år blir utsikterna till en framgångsrik sådan allt sämre.

De som strävar efter Västerlandets ödeläggelse känner massmänniskans psykologi mycket väl; de vet hur ihärdigt materialistisk hon är, hur hon kommer att klamra sig fast vid sin bekvämlighet och lyx på bekostnad av saker som ära, frihet, och kanske till och med det egna livet, samtidigt som hon bedrar sig själv genom sina egna motiv. Kanske är det beteende som Rhodesias och Sydafrikas vita befolkning visat på senare år det bästa exemplet på den här dödliga svagheten, ett ämne som berörs på annat håll i detta nummer av National Vanguard.

Det är sant att världen – inklusive resten av Västvärlden – gaddade ihop sig mot dem; det är sant att de är belastade med dubbelt så många judar per capita som befolkningen i Förenta staterna; det är sant att de kristna kyrkorna, som de dåraktigt litade på, högg dem i ryggen; det är sant att deras nyhetsmedia kontrolleras av samma pack som kontrollerar vår media. Men faktum kvarstår att de vita i Sydafrika släppligt valde välstånd över raslig integritet. Som en konsekvens av sitt val kommer de att på sikt förlora både dessa saker.

Samma småaktiga mentalitet som fick dessa människor att frukta en ekonomisk bojkott mer än bastardiseringen av samhället, genomsyrar hela Västerlandet. Det är mentaliteten hos vad som historikern Brooks Adams kallade för “den ekonomiska människan”. Den här sortens människor har utövat makt i Västerlandet sedan den industriella revolutionen, och deras värderingar delas även av dem som saknar makt.

Den ekonomiska människans värderingar och tankegångar kan tidvis tolereras i en helvit värld, men de människor vi talar om är dödliga varelser i en värld där det finns judar. I den närmaste framtiden kommer sådana värderingar att vara lika dödliga för Amerika och Europa som de har varit för det vita Rhodesia.

I ljuset av dessa trender – trender som överskuggar partipolitik och kortsiktiga regeringsförändringar, trender som visar alla tecken på att förbli oförändrade under den närmaste framtiden, som utan tvekan kommer att bli allt värre – finns det knappast något utrymme för att diskutera huruvida Västerlandet kommer att gå under eller inte. Det har redan gått så långt att det inte finns någon återvändo. Vattnet står oss upp till halsen, och den enda frågan är när det kommer att nå våra näsor.

Med andra ord sjunker skeppet, och det sjunker inte bara för att kaptenen inte vet hur man styr, eller för att ett gäng sabotörer ombord har öppnat bottenkranen, utan också för att det har blivit sjöodugligt bortom alla möjligheter att kunna repareras.

Detta är en mycket betydelsefull insikt. Den skiljer National Alliance från högerextremisterna, som fortfarande tror att det finns tid att rädda skeppet (eller, om det inte finns det, att allt är förlorat och att det således inte finns någon mening med att göra någonting överhuvudtaget), från liberalerna, som tror att ju mer vatten

skeppet tar in, desto bättre kommer skeppet att segla, och från de röstberättigades massor, som, trots en djup misstänksamhet över att någonting är allvarligt fel och en molande fruktan över att kaptenen inte vet vad han gör, är mycket mera bekymrade över att deras fötter blir blöta, än att skeppet sjunker.

Den viktigaste distinktionen för National Alliance är den första. Högerextremisterna ser Västerlandets värde i dess yttre form: dess regeringar, dess ekonomiska system, dess livsstilar. När de är upplösta – när regeringens skepp sjunker – finns det ingenting kvar för dem.

Men National Alliance ser Västerlandets värde i dess biologiska essens, i det mänskliga, genetiska material som ligger bakom uppbyggnaden av den Västerländska civilisationen – och som har kapaciteten att bygga upp en civilisation som kan ersätta den. När skeppet sjunker kommer det att finnas många passagerare i vattnet, och de kommer att drunkna. Det viktiga är att man försäkras sig om att vissa passagerare – de rätta passagerarna – befinner sig i livbåtar, med kompass, åror, och att de känner till riktningen till närmsta strand.

National Alliance grundläggande uppgift är för närvarande att bygga livbåtar och att organisera livbåtmanskap. På många sätt är arbetet inte olik att försöka hindra skeppet från att sjunka eller att försöka kasta kaptenen överbord och installera en ny: detta är att, “arbeta inom systemet” genom att organisera ännu en påtryckningsgrupp som tävlar med minoritetgruppernas påtryckningsgrupper, eller att förbereda ett beväpnat angrepp mot systemet.

I alla händelser måste man hitta, rekrytera och motivera en minoritet av eliter bland massan, och sedan måste man använda den minoriteten till att bygga upp en livskraftig och funktionell organisation. Oavsett om den organisationen arbetar inom systemet eller tar till vapen mot systemet eller arbetar för att bygga upp någonting som kan ersätta systemet när detta har förstörts av interna stridigheter, är många av de organisatoriska kraven ganska lika.

I vilket fall som helst är det viktigt att förstå vad följden av de pågående historiska processerna kommer att bli, för det finns skillnader, en del hårfina och en del som inte är så hårfina, i det sätt som man förbereder sig på den följden.

Inte den minsta av dessa skillnader ligger i åskådning: den grad av optimism med vilken man tar sig an den uppgift som ligger för handen. De senaste årens gångna händelser måste vara extremt deprimerande för intelligenta konservativa och högerextremister. Om de inte är blinda för vad som händer i världen måste de känna sig totalt överväldigade inför åtagandet att lappa ihop den gamla skutan och hålla den flytande. För dem som är rasmedvetna måste insikten om att varje år som går ger vid handen en befolkning som är mer bastardiserad, och en väljarkår vars mottaglighet för deras sunda

perspektiv är än mer försämrad, vara oerhört avskräckande. Hur kan man rädda en sådan röra?

Säkerligen är inte framtidsutsikterna mindre bistra om man alternativt har accepterat bedömningen att röran inte kan räddas, och att man inte heller borde försöka. Ordningens sammanbrott, frisläppningen av anarki, är destruktiv mot människans sanna framsteg, även under de lindrigaste omständigheter. I Förenta staternas rasblandade stadsdjungel kommer det att vara obeskrivligt fruktansvärt – mest för att det näst intill garanterat kommer att innebära en nedgång i många steg snarare än den enstaka djupdykning och "krasch", som högerextremister skräckslaget talar om.

Det kommer att ligga en rättvisa däri att de flesta vita som har samarbetat med Västerlandets fiender i dess sänkning själva går drunkningsdöden till mötes. Det är nästan roande att betänka det öde som de vapenkontrollsförespråkande vita i Förenta staternas städer kommer att möta i framtiden, sedan de helt kommit att utelämnas åt kringströvande, svarta råskinns godtycke.

För att inte tala om de rika vita liberalerna i sina exklusiva förorter – de förnäma författarna, TV-predikanterna, de som organiserar penninginsamlade middagsgäster för moderiktiga ändamål, de socialt medvetna klipparna som vägrar att äga kapital i bolag som gör affärer med Sydafrika, nyhetsredaktörer som medvetet undviker att nämna någonting om ras i rapporter om brott, skolstyrelsemedlemmarna som låtsas att allt är frid och fröjd i de rasligt integrerade helvetena som de förestår, de överbetalda byråkraterna, de kokainsniffande snobbarna som festar med den nya icke-vita eliten, och som tänker sko sig samtidigt som deras ras går under – Det kommer inte att gå bättre för dem när deras favoriter som de så länge har haussat upp som den vita arbetarklassens "jämlingar", väller fram med sina mångfärgade miljoner ur städerna. Den förödelse som dessa bortklemmade icke-vita horder kommer att orsaka under de kommande åren kommer i jämförelse att få Charles Manson-"familjens" sadistiska slaktmord att framstå som rena söndagsutflykten.

Tråkigt nog kommer de oskyldiga och sunda att gå under tillsammans med de skyldiga och degenererade; de rasmedvetna och rasligt värdefulla kommer att gå under tillsammans med de likgiltiga egoisterna och halvbloden. Naturens rättvisa skipas både på art- och underartsnivå.

Inte heller kommer någon att undgå det förestående lidandet, varken de som går under genom det, eller de som överlever det, varken gräshopporna eller myrorna.

Det sägs att lidande är bra för själen; om detta är sant kan västerlänningar se fram emot en hel del själslig förbättring.

Men oavsett om den här maximen är sann eller ej är lidandet nödvändigt. Så länge den genomsnittlige man-

nen har det någorlunda bekvämt kommer han inte att ändra sina vanor.

Bara när livet blir outhärdligt och det inte finns något annat alternativ kan han övertalas att göra det han borde ha gjort genom framsynthet och självdisciplin. Detta är hans oföränderliga natur, och det är därför som demokratin är en sådan katastrof.

Och vem kommer att överleva för att bli en ny ordnings grundare? Det kan ingen säga specifikt. Men om man förstår naturen i den tragedi som har drabbat oss kan man slå fast några generella riktlinjer.

Det första som man måste förstå beträffande Västerlandets undergång är att dess mer dramatiska element, våldet och blodsutgjutelsen, egentligen inte är essentiella element. Som redan har nämnts borde man inte förutse en "krasch", utan snarare en gradvist tilltagande försämring av omständigheterna. De som beger sig till bergstoppen med ett förråd av konserver för att vänta ut stormen kommer att vara lika besvikna som de som tror att de kan köra iväg den genom att be eller rösta.

Den grundläggande aspekten av det som händer med Västerlandet är själslig. Det är dekadens som har beseglat Västerlandets öde, inte födelsetalet i tredje världen. Det är frånvaron av ett gemensamt mål som har tömt Västerlandet på kraft, inte bara judars ränker. Det är förlusten av rasmedvetenhet som har gjort Västerlandet försvarslöst, inte den växande styrkan hos våra fiender

Vad som är av betydelse är att korruptionen av Västerlandets själ kommer att fortsätta under de kommande åren – kanske under årtionden – samtidigt som den tilltagande anarkin, de allt vanligare ordningssammanbrotten och plötsliga våldsamheterna, den ekonomiska desintegrationen, ger sig tillkänna i en allt frekventare rad av förvecklingar. En väldig blodsutgjutelse kommer utan tvekan att inträffa, en tid av massmord och massvåldtakter, när Västerlandets interna fiender kommer att ha fria tyglar för en tid. Men innan dess kommer Västerlandet redan att ha sjunkit.

Och de flesta av Västerlandets invånare kommer också att ha sjunkit, så till den grad att det inte kommer att finnas mycket kvar att förlora i blodsutgjutelsen. Detta är en poäng som är värd att betona igen: majoriteten kommer att försvinna med den civilisation som de är odelbart sammanbundna med.

Problemet är inte att gallra ut bastarderna, de judaiserade, de degenererade, de moraliskt prostituerade i den sunda massan så att utgallringen kan förstöras och massan räddas. Problemet är att välja ut de få som förkroppsligar det bästa av vad Västerlandet en gång var, och att vidta de nödvändiga åtgärderna för att försäkra sig om att det som de förkroppsligar inte går förlorat tillsammans med massan.

De som skulle överleva – eller mer korrekt, de som skulle ha ett finger med i spelet när det gäller att bestämma vilka gener och vilka värderingar som överlever, för Västerlandets sjunkande tidsskala är sådan att ingen nu levande individ kan vara säker på att se den nya tiden gry under sin livstid – måste ha dessa kvaliteter:

De måste vara både beredvilliga och i stånd att kämpa för rätten att bestämma formen på framtiden; de beskedliga och avväpnade kommer att försvinna utan ett spår.

De måste vara fria från den här tidsålderns vidskepelse och fördomar; de som är mentalt bundna till den här tidsåldern kommer att gå under med den.

De måste vara rena i anden och starka i sin vilja; detta är egoismen och materialismens tidsålder, njutningslystnadens och slapphänthetens tidsålder, men över-

gången till den nya tidsåldern kräver både osjälviskhet och självdisciplin.

De måste stå enade i en organisation som kombinerar deras styrka och fokuserar deras viljor; i denna tidsålder av atomiserade individer, där varje person dränks i massorna, utan identitet och utan makt, kan bara de som står enade segra.

De måste vara motiverade av ett enda syfte, den överväldigande betydelsen av vad som alltid kommer att finnas i deras tankar; att Västerlandet stupade på grund av den här tidsålderns meningslöshet, men den nya tidsåldern kommer att lysas upp och formas av ett gemensamt syfte som överskuggar alla andra betänkligheter, nämligen syftet att skapa en högre stående människa och därigenom uppnå en högre nivå av medvetenhet i universum.

W. L. P

För fler svenska texter i PDF-format, besök <http://www.natvan.com/swedish/downloads>.

För att prenumerera på Svenska ADV, skriv "subscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

Det har visat sig att utskick gjorda till hotmailadresser ofta studsar tillbaka. Därför rekommenderar vi prenumeranter med hotmailkonton att lägga upp ett gratiskonto på exempelvis www.yahoo.com. Om Du som är prenumerant har bekanta som inte får Svenska ADV till sina hotmailadresser, berätta gärna detta för dem.

För att avbryta prenumerationen, skriv "unsubscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

För vidare information om National Vanguard Books och National Alliance, besök vår hemsida på www.natvan.com eller www.natall.com.

För att kontakta oss, skriv till:

National Vanguard Books
Attention: ADVlist
P.O. Box 330
Hillsboro, WV 24946
U.S.A.

Eller e-post:a till: webmaster@natvan.com.

Skriv företrädesvis på engelska vid all korrespondens. E-postbrev skrivna på svenska till den svenske översättaren kan vidarebefordras genom att Du skriver "To be forwarded to Swedish ADV translator" i början av brevet eller som rubrik.

© 2004 National Vanguard Books

För gratis böcker och skrifter på svenska i ämnena ras och filosofi, besök **Preservationist-Books.com**.

www.preservationist-books.com